

РЕШЕНИЕ

№ 23865

гр. София, 15.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в публично заседание на 19.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **12772** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Б. А. Д., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], подадена чрез адв. А. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-4332-005301 от 29.10.2025 г., издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 2а, б. а) от ЗДвП на Б. А. Д. е приложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Посочва, че заповедта е издадена при противоречие с материалните разпоредби на закона, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, при липса на правни и фактически съображения за издаването му, както и при неспазване на установената форма.

Твърди, че лицето – Б. Б. Д., управлявало собствения на жалбоподателя лек автомобил, притежава свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в държава-членка на Европейския съюз, а именно Република Ф., поради което същото е валидно и на територията на Република България.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендира разноски по делото, за които представя списък. Жалбоподателят се представлява в съдебно заседание от адв. П..

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на

вътрешните работи, в откритото съдебно заседание не се представлява и не изразява становище. Възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение прави още със съпроводителното писмо, с което изпраща жалбата до съда.

Административен съд – София-град, III отделение, 66-ти състав, след като обсъди твърденията, доводите и възраженията на страните и провери оспорения акт с оглед правомощията си по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Б. А. Д. е собственик на лек автомобил „А. А4“, с регистрационен [рег.номер на МПС], който автомобил е предоставен на Б. Б. Д. – син на жалбоподателя.

На 26.10.2025 г. около 04:32 ч. е извършена проверка на процесния автомобил - „А. А4“, с регистрационен [рег.номер на МПС], в [населено място] по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица], при която е установено, че водачът Б. Б. Д., управлява автомобила без да притежава СУМПС – неправооспособен е. При проверката са установени и други нарушения, които нямат отношение към приложената ПАМ.

Съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 4664256/26.10.2025 г. В АУАН-а изрично е записано, че никога не е притежавал СУМПС.

На 29.10.2025 г. със ЗППАМ № 25-4332-005301 полицейски инспектор в ОПП при СДВР, на основание чл. 171, т. 2а, б. а) от ЗДвП е приложил спрямо Б. А. Д. – баща на водача, принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

В хода на производството по делото е приета административната преписка по издаване на оспорената заповед.

Жалбоподателят е представил копие от СУМПС № 22ВА08467 на водача Б. Б. Д., издадено от Република Ф..

По делото се събраха доказателства, че СУМПС № 22В08467 е било иззето с протокол за доброволно предаване на 26.10.2025 г., като веществено доказателство по ДП № 1783/2025 г., образувано във връзка с нарушенията установени с АУАН-а, послужил като основание за издаване и на процесната ЗППАМ.

Представени са и доказателства, че в хода на досъдебното производство е извършена справка от компетентните власти във Ф., видно от която СУМПС № 22ВА08467 е издадено на лицето В. В. Д. във Ф., за категории: АМ, В1 и В, след полагане на изпит на 09.11.2022 г., валидно от която справка няма наложени рестрикции спрямо водача.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена (л. 49) Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. (л. 48) е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, б. а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски

органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от Р. Б. Н., който съгласно приложената по делото на л. 47 заповед длъжността полицейски инспектор III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Спазено е изискването за форма. В проверявания акт са изложени фактическите и правните основания за упражняване на компетентността. Не се констатира нарушение на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да са ограничили правото на защита на жалбоподателя или да рефлектират върху валидността на акта.

По приложението на материалния закон:

Разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. а) от ЗДвП предвижда прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца до една година на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията на управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и когато свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 ЗДвП или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства.

В обжалваната заповед са посочени релевантните факти и обстоятелства, обосноваващи възприетото от административния орган наличие на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. а) от ЗДвП спрямо собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не притежава СУМПС.

В случая спорът между страните по делото е свързан именно с наличието на тази предпоставка, дали лицето управлявало автомобила притежава СУМПС и дали е правоспособен водач.

От фактическа страна по делото безспорно се установява, че на 26.10.2025 г. процесният автомобил е бил управляван от Б. Б. Д., както и, че във връзка с нарушенията описани в АУАН серия GA № 4664256/26.10.2025 г., на 26.10.2025 г. на лицето е извършена проверка на лични вещи и същото доброволно е предало на органите на полицията СУМПС № 22ВА08467, издадено на негово име във Ф. и валидно до 19.12.2037 г. Тези обстоятелства опровергават факта, че при проверката полицейските органи са констатирали, че лицето никога не притежавало СУМПС и е неспособно. Още повече, че се представиха и доказателства за валидността на СУМПС-а.

В случая намира приложение нормата на чл. 161, т. 5 от ЗДвП, която гласи, че свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в случай, че свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш.. Следователно по причина, че Република Ф. е държава членка на Европейския съюз Б. Б. Д. е правоспособен водач и отпада необходимостта на Б. А. Д., в качеството му на собственик на процесния автомобил, да бъде налагана ПАМ.

Следва да се има предвид, че чл. 17, ал. 14 от Наредба № 1-157/1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина предвижда чуждестранно национално свидетелство за управление на

МПС да не се признава за валидно на територията на Република България, когато в резултат от извършената проверка по ал. 13 се установи, че свидетелството за управление на МПС е ограничено, временно отнето или отнето на територията на друга държава – членка на ЕС, както и в случай, че свидетелството е анулирано в друга държава – членка на ЕС. В случая липсват данни, такава проверка да е извършена. Напротив органът се е позовал, че водачът никога не е притежавал СУМПС, което се опроверга от представените в съдебното производство доказателства.

В този смисъл към датата на издаване на оспорената заповед не са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката. Предвид горното не е доказано наличието на предпоставката на която се е позовал административния орган, за да приложи ПАМ – а, поради което и процесната заповед е издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и следва да бъде отменена.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед, макар и издадена от компетентен орган и при спазване на формалните изисквания, противоречи на материалния закон, поради което е незаконосъобразна на основание чл. 146, т. 4 от АПК.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК СДВР – юридическото лице, в чиято структура е органът-ответник, следва да бъде осъдено да заплати на жалбоподателя своевременно претендираните и доказани разноски в общ размер на 260,76 евро (5,11 евро – държавна такса и 255,65 евро – адвокатско възнаграждение). Направеното със съпроводителното писмо възражението за прекомерност на ответника не отговаря на изискването за мотивираност, установено в чл. 78, ал. 5 от ГПК. При липса на конкретни съображения относно прекомерността на претендираното възнаграждение съдът не дължи извършване на преценка за неговата основателност.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66-и състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005301 от 29.10.2025 г., издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. А. Д., ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в общ размер на 260,76 евро (двеста и шейсет евро и седемдесет и шест евроцента).

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: